

вять изображения на предмети отъ природата, части отъ човѣшко тѣло, отъ жилища, животни и пр. Тая сложна плетеница отъ фигури и ключове наброявала най-първо 450 букви, които отсетне се развили до 25,000. Само думата човѣкъ може да се напише по 600 различни начини, които изобразяватъ различнитѣ отношения, които има човѣкъ съ човѣка; думата дърво се пише по 900 различни начини — за изобразяване разни видове дървета, дървени издѣлия и т. н. При тоя начинъ на писане, за да се научи единъ китаецъ да чете и да пише добре, при най-голѣми старания, потребни му сж 35 години.

Китайското писмо се изразява и чрезъ сплитане на разни чъртички въ опредѣленъ редъ и брой; така: една хоризонтална чъртичка означава 1, друга надъ нея по-малка, но успоредна — 2, надъ дветѣ хоризонтални чъртички третата, но по дължина равна на малката — 3, две успоредни чертици, отъ които по-горната е по-малка и пресѣчена съ вертикална чертица, означава „трудъ“, и т. н.

Сега всѣка китайска дума си има свой писменъ знакъ. И понеже тия знаци сж около 6000, чужденецътъ рѣдко може да изучи китайски езикъ.

По-напреднала форма е клинообразното писмо, което се състояло отъ разни фигури, изпълнени съ линии и черти въ форма на клинове и гвоздеи. Тия клинове се употрѣбявали ту въ хори-

☉	日	Слънце
☾	月	Мѣсець
人	人	Човѣкъ
犬	犬	Куче
馬	馬	Конь
木	木	Дърво
山	山	Планина
水	水	Бѣлъ
風	風	Блѣсъкъ
心	心	Срѣда
上	上	Утро
下	下	Долу
上	上	Горѣ

Стара и нова китайска азбука.